

cròniques

gida, no es pot dur a terme cap acció. Els interessos dels pagesos topen amb els d'aquesta població, i resulta difícil conjugar-los tots.

Les primeres vaques frisones | Segons la Confederació d'Associacions de Frisona de l'Estat, les vaques de la granja La Fageda del municipi de Santa Pau han resultat ser les millors de la península entre les explotacions que tenen més de dos-cents caps de bestiar –aquesta en té uns cinc-cents–, per un seguit de qualitats entre les quals destaquen la puresa de la llet i el seu percentatge de greix i proteïnes. Aquesta granja ha aconseguit millorar la raça gràcies a la selecció genètica i a una alimentació amb farratges naturals. Ja hem comentat altres vegades una característica molt remarcable de l'explotació, que és tot un valor afegit: el seixanta per cent dels seus treballadors són discapacitats intel·lectuals.

EL GIRONÈS

dani vivern

Futurs en atur | A la ciutat de Girona, l'estiu no li prova gaire. L'ensopeix. I aquest any ha volgut mostrar-se climatològicament atípic, potser per estar en consonància amb l'apatia general i local per culpa d'una crisi que ja es veu de llarg abast. El nou consistori, de diferent color després de 30 anys, es tro-

ba que ha de fer mans i mànigues per culpa d'una gestió ben poc galdosa de les liquidacions als municipis per part de l'Estat, entre altres motius. Ara cal aparcar grans projectes. El nou Trueta previst pel tripartit s'haurà d'esperar fins que es tingui clar què s'hi farà i amb què es pagarà. La Casa de Cultura, que ha estrenat nova direcció en la persona de Natàlia Molero, també ha de mirar molt enllà per entreveure on queda la projectada remodelació –espectacular– que li augurava un lífting força radical. Tampoc no se sap prou bé quina serà la destinació final del viaducte del tren convencional, ni si l'aeroport de Girona acabarà acollint festes *rave* en comptes d'avions, vist l'èxode dels vols de baix cost Llobregat enllà. Ni coses més modestes, com la variant de Bordils, no sembla que hagin d'arribar aviat. Convindrà, doncs, anar tapant forats i estar pel dia a dia de les necessitats del ciutadà, que no són poques.

Mentrestant, i tot i que pel camí hem perdut en Miquel Pairoli, un dels nostres escriptors més reconeguts, la vida continua: el diari *El Punt* és ara *El Punt Avui*. Qui ho havia de dir? Per cert, aviat es publicarà *Història d'una aventura: el Punt*, un llibre que recull la història dels seus gairebé 33 anys, que, segons David Marca, és «peculiar, accidentada i divertida». El FITAG, en la seva ja respectable onzena edició, ha portat altre cop un aire de renovació al teatre. El Cellar de Can Roca, ara que

El Bulli s'ha *autoesferificat*, es planteja nous i temptadors reptes. I les Fires de sant Narcís ens han desensopit de les conseqüències de la canícula. Esperem que hàgim reprès un dinàmic dia a dia. Amén.

Salt i pebre | A Salt, caldrà esperar que plogui per apaivagar la polseguera aixecada entre els qui demanen la construcció d'una mesquita i els que no en volen ni sentir a parlar. El vesper s'ha aixecat arran de la moratòria que ha aprovat el consistori, segons la qual s'atura durant un any la concessió de llicències per obrir centres de culte al sector de Torremirona. El líder de PxC, Josep Anglada, que va assistir al ple en què es va debatre la qüestió per posarhi més pebre, va ser rebut entre aclamacions i insults, cosa que presagia titulars calents i maldecaps per al nou alcalde, Jaume Torramadé. Els temps estan canviant, però el cas és saber cap a on.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Solidaritat mediàtica | Des que la nostra societat ha avançat cap al laïcisme, hem perdut molts conceptes. Avui ningú parla de *caritat*: té la connotació de les virtuts teològals, de l'amor a

>> Vaques de la granja de La Fageda.

WWW.FAGEDA.COM

>> Natàlia Molero, nova directora de la Casa de Cultura de Girona.

DANI VIVERN

>> El ple de Salt en què es va aprovar la moratòria als centres de culte.

ACN

Déu i la càrrega històrica òbvia d'haver servit per tapar les vergonyes d'una societat injusta, desigual i depredadora. Per això s'opta, d'un temps ençà, pel concepte *solidaritat*, que segons Víctor Drury «és el gran principi moral d'ajuda mútua entre els homes, que supera el concepte humiliant de caritat cristiana». La solidaritat sol distingir-se de la caritat perquè el que ajuda se sent responsable de l'altre i de la seva situació, per tant és un valor que promou la compensació de les injustícies socials afavorint els més pobres. Però, d'un temps encara més ençà, la solidaritat, sense adjectius, com a valor intrínsec, ha donat pas a la solidaritat mediàtica: ens movem quan ens pressionen amb imatges corprenedores o quan uns missatges insistents fan surar la nostra mala consciència d'habitants acomodats del Primer Món. El concepte solidaritat, doncs, s'ha acostat molt a la caritat.

En Joel | Un exemple de solidaritat s'ha viscut al Pla de l'Estany aquests darrers temps. Un nen, en Joel, pateix una leucèmia mieloide aguda amb monosomia del cromosoma 7. Articles als diaris, informacions al Facebook, cartells clavats arreu de Banyoles, missatges de correu electrònic sovint usant la paraula *miracle* han fet que la consciència col·lectiva, la solidaritat, el què-faria-si-li-passés-al-meu-fill, la mala consciència personal, la caritat, hagin mogut 1.234 persones (770 a Ba-

nyoles) a fer-se donants de medul·la en una campanya de només 10 dies. És el mateix brot que explica l'èxit de les maratons televisives: una solidaritat sovint eventual però necessària; una solidaritat mediàtica que té un objectiu altament positiu i en aquest cas un resultat favorable per a en Joel.

L'Esther | Mentre s'esdevenia aquest moviment, Esther Vilalta, professora d'educació física de l'IES Pere Alsius i Torrent, va morir en un accident de moto a Barcelona. L'acte d'homenatge es va fer a la sala d'actes de l'INEF a Barcelona, que mai havia estat tan plena. Va ser una resposta digna a tot el que havia donat l'Esther: els seus esforços per acostar els disminuïts a l'esport a través dels programes «Conèixer és estimar» o «La mar d'amics»; la seva participació en moviments per ajudar els més desvalguts; el seu compromís com a voluntària en els Special Olympics i amb l'ONG Agua de Coco, arrelada a Madagascar... Va ser un acte molt solidari i gens mediàtic: ni l'acte ni el seu nom no van aparèixer en cap mitjà de comunicació. El miracle no és la solidaritat dels pladestanyecs, sinó que hi continuï havent gent com l'Esther Vilalta. Per cert, el seu cor ha donat una vida, perquè també era donant. Quan li he dit al meu nebot de què anava l'article, m'ha enviat una selecció d'enllaços que parlen de les retallades a sanitat. És un demagog, el meu nebot.

LA SELVA *joan domènech*

Una revista que plega | La revista lloretenca *La Costa*, dirigida per Ramon Vilaró i amb Josep Blanch de responsable empresarial, però sobretot amb Maria Assumpció Comas com a ànima bàsica, compaginadora i il·lustradora gràfica, deixa de publicar-se en paper i seguirà només en format digital. El motiu del canvi -mala notícia, evidentment, per a Lloret- és la crisi econòmica, traduïda en supressió de subvencions institucionals i en manca de publicitat suficient. *La Costa* es publicava des de feia deu anys i era una revista amena, molt il·lustrada, d'una quarantena de pàgines a tot color i que informava sobre el que es feia a Lloret i a la Costa Brava Sud. Tot i això, no ha trobat prou bona resposta a la població. Des de la seva independència, alguna vegada havia exercit la crítica sobre la gestió municipal, motiu pel qual tampoc no rebia el suport de l'Ajuntament, que mai no l'havia subvencionada. *La Costa* deixa un buit i ens agradaria pensar que pot haver-hi un replantejament.

Un llibre més | Dels pobles costaners n'hi ha alguns, com Tossa, que han estat més afortunats que altres a l'hora de quedar reflectits en la literatura i les

>> Joel, un cas de solidaritat al Pla de l'Estany.

>> Web de l'Institut Pere Alsius, on treballava Esther Vilalta.

>> La Costa, una revista lloretenca que plega.

